

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 1138

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 9 decembrie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
70. — Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul asistenței sociale	2–4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.128. — Ordin al secretarului general al Guvernului privind normele de publicare a informațiilor și documentelor în platforma www.econsultare.gov.ro	4–5
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 358 din 6 octombrie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	6–10
Decizia nr. 371 din 20 octombrie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	11–16

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul asistenței sociale

Având în vedere adoptarea Legii nr. 141/2025 privind unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările ulterioare, prin care se stabilesc măsuri în domeniul bugetar de limitare a cheltuielilor publice la un nivel sustenabil și care să asigure o corectare durabilă a deficitului excesiv,

ținând cont de necesitatea stabilirii unui buget pentru anul 2026 care să aibă în vedere asigurarea funcționării structurilor administrației publice locale și a serviciilor destinate populației, în special categoriilor vulnerabile,

luând în considerare faptul că mecanismul de finanțare de la bugetul de stat a serviciilor sociale după principiul „resursa financiară urmează beneficiarul”, care urma să se aplice începând cu anul 2026, conform prevederilor Legii nr. 100/2024 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul asistenței sociale, precum și pentru completarea Legii nr. 78/2014 privind reglementarea activității de voluntariat în România și pentru modificarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, nu a fost pilotat în anul 2025 și, prin urmare, nu poate fi implementat, fiind necesară prorogarea implementării acestuia în vederea menținerii în vigoare a prevederilor legale în baza cărora se fundamentează sumele alocate de la bugetul de stat pentru serviciile sociale descentralizate,

având în vedere faptul că există un număr de 5.670 de servicii sociale, dintre care 3.017 servicii sociale publice și un număr de 2.653 de servicii sociale private care dețin licență de funcționare, potrivit Legii nr. 197/2012 privind asigurarea calității în domeniul serviciilor sociale, cu modificările și completările ulterioare, la data de 10 septembrie 2025, și care asigură servicii sociale pentru un număr de 130.293 de copii, persoane vârstnice, persoane cu dizabilități și alte categorii vulnerabile atât în regim de zi, cât și în regim rezidențial,

luând în considerare faptul că în România rata riscului de sărăcie este de 19% în anul 2024, conform datelor Eurostat, și că rata deprivării materiale în anul 2024, potrivit aceleiași surse de date, este de 23,2%, ceea ce ar însemna un număr de peste 4 milioane de persoane care ar avea nevoie de intervenție din partea statului pentru satisfacerea nevoilor de bază ale vieții zilnice, inclusiv prin acordarea de servicii sociale,

ținând cont de faptul că în actualul context bugetar serviciile publice atât la nivel local, cât și la nivel central sunt în imposibilitatea întăririi capacității administrative pentru a implementa noul mecanism de finanțare, se impun, pentru menținerea echilibrului bugetar, prorogarea termenului de aplicare a mecanismului de finanțare a serviciilor sociale, introdus prin Legea nr. 100/2024, și asigurarea în anul 2026 a finanțării serviciilor sociale ca și în prezent, prin alocarea de sume defalcate pentru bugetele locale din taxa pe valoarea adăugată.

De asemenea, pentru menținerea condițiilor de siguranță a beneficiarilor și de legalitate a serviciilor sociale care se supun controlului, verificării și monitorizării sunt necesare clarificări în materia definirii furnizorilor de servicii sociale, pentru evitarea situațiilor de nerespectare a standardelor de calitate în care aceste servicii sociale se acordă.

Având în vedere semnalarea unor cazuri de acordare a serviciilor sociale de către persoane fizice care nu pot avea calitatea de furnizori de servicii sociale, conform prevederilor legale în vigoare, precum și a unor cazuri de persoane fizice care găzduiesc persoane vârstnice în vederea întreținerii și îngrijirii, situații care pot conduce la încălcarea gravă a drepturilor fundamentale ale acestora, fiind necesară corelarea cu prevederile Legii nr. 197/2012, cu modificările și completările ulterioare, conform cărora persoanele fizice nu pot obține calitatea de furnizor de servicii sociale, iar nerespectarea obligației de acordare a serviciilor sociale numai în baza licenței de funcționare constituie infracțiune și se pedepsește potrivit prevederilor art. 348 din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere riscul dezvoltării unui model de îngrijire în care o singură persoană fizică încheie contracte de întreținere, comodat sau închiriere cu mai multe persoane vârstnice, aflate în situații de vulnerabilitate extremă, fără protecție legală adecvată și fără garanții privind respectarea drepturilor fundamentale și excedând cadrul legal de acordare a serviciilor sociale,

având în vedere identificarea unor necorelări în ceea ce privește unele trimiteri în cuprinsul Legii nr. 17/2000 privind asistența socială a persoanelor vârstnice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în forma republicată în luna ianuarie 2024, față de forma în vigoare în decembrie 2022, care pot conduce la interpretări eronate ale acesteia, în ceea ce privește evaluarea nevoilor persoanelor vârstnice și stabilirea contribuției lunare pentru serviciile sociale de care beneficiază,

ținând seama că elementele sus-menționate constituie premisele unei situații urgente și extraordinare care impun adoptarea de măsuri imediate în vederea stabilirii cadrului normativ adecvat, neadoptarea acestor măsuri cu celeritate putând avea consecințe negative asupra capacității administrative executive și asupra interesului public, reglementarea operativă neputându-se realiza pe calea procedurii obișnuite de legiferare ce presupune un orizont de timp ce depășește termenele pentru elaborarea bugetului pentru anul 2026,

luând în considerare faptul că, în absența unor reglementări care să asigure bază legală pentru fundamentarea bugetului destinat finanțării serviciilor sociale în anul 2026, peste 130.000 de persoane vulnerabile și aproximativ 16.500 de angajați care asigură furnizarea serviciilor sociale nu vor mai beneficia de resurse financiare pentru furnizarea de servicii sociale și plata salariilor personalului din aceste servicii sociale, generând alte situații de vulnerabilitate pentru a căror combatere vor trebui alocate resurse financiare suplimentare ce pot conduce și mai mult la majorarea dezechilibrului bugetar.

Întrucât aspectele vizate constituie elemente care vizează interesul public general și constituie situații de urgență și extraordinare, a căror reglementare impune adoptarea unor măsuri imediate pe calea ordonanței de urgență,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea asistenței sociale nr. 292/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 37 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) persoane fizice autorizate sau persoane juridice de drept privat, cu sau fără scop lucrativ, care au prevăzută în actul de înființare/statut acordarea de servicii sociale, așa cum sunt clasificate în Nomenclatorul serviciilor sociale prevăzut la art. 34.”

2. La articolul 37, după alineatul (3) se introduc două noi alineate, alin. (4) și (5), cu următorul cuprins:

„(4) Persoanele fizice nu pot avea calitatea de furnizor de servicii sociale.

(5) Persoanele fizice care încheie contracte în condițiile prevăzute de art. 30 alin. (2) din Legea nr. 17/2000 privind asistența socială a persoanelor vârstnice, republicată, cu modificările ulterioare, în scopul găzduirii sau, după caz, îngrijirii și întreținerii persoanei vârstnice, precum și îngrijitorii informali nu au calitatea de furnizor de servicii sociale și sunt supuse controlului în condițiile art. 35 din legea menționată.”

3. La articolul 134, alineatele (2) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Începând cu data de 1 ianuarie 2027, prin derogare de la prevederile art. 6 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, sumele alocate de la bugetul de stat ca finanțare pentru serviciile sociale se asigură prin bugetul Ministerului Muncii, Familiei, Tineretului și Solidarității Sociale, prin Agenția Națională de Plăți și Inspecție Socială, și se fundamentează pe solicitările autorităților administrației publice locale.

(4) Începând cu data de 1 ianuarie 2027, fundamentarea sumelor solicitate de la bugetul de stat de către autoritățile administrației publice locale, ca finanțare pentru serviciile sociale, se realizează în baza costurilor standard în vigoare, cu respectarea prevederilor art. 132 alin. (2)-(4).”

Art. II. — Legea nr. 100/2024 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul asistenței sociale, precum și pentru completarea Legii nr. 78/2014 privind reglementarea activității de voluntariat în România și pentru modificarea Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 369 din 18 aprilie 2024, se modifică după cum urmează:

1. Articolul XII va avea următorul cuprins:

„**Art. XII.** — (1) Prevederile art. 134 alin. (8) și (9) din Legea nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se aplică de la data de 1 ianuarie 2027.

(2) Prevederile art. 134 alin. (12) din Legea nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se aplică gradual, după cum urmează:

a) în procent de cel puțin 10% din standardul minim de cost, în anul 2027;

b) în procent de cel puțin 30% din standardul minim de cost, în anul 2028;

c) în procent de cel puțin 50% din standardul minim de cost, în anul 2029;

d) în procent de cel puțin 70% din standardul minim de cost, în anul 2030;

e) în procent de cel puțin 80% din standardul minim de cost, începând cu anul 2031.”

2. Articolul XIII va avea următorul cuprins:

„**Art. XIII.** — Prevederile art. 134 alin. (2), (4), (8) și (9) din Legea nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se aplică în anul 2026, prin excepție de la prevederile art. XII alin. (1), numai în unități/subdiviziuni administrativ-teritoriale pilot stabilite prin ordin al ministrului muncii, familiei, tineretului și solidarității sociale, după consultarea structurilor asociative ale unităților administrativ-teritoriale.”

3. Articolul XV va avea următorul cuprins:

„**Art. XV.** — (1) Până la data de 31 decembrie 2030, autoritățile administrației publice locale au obligația luării în evidență, realizării anchetelor sociale și, după caz, întocmirii dispozițiilor de stabilire a dreptului la servicii sociale ca măsură de asistență socială pentru persoanele care au domiciliul în raza lor administrativ-teritorială și care sunt beneficiari ai unităților de asistență socială pentru care asociațiile, fundațiile și cultele recunoscute de lege primesc subvenții de la bugetul de stat și de la bugetele locale în baza prevederilor Legii nr. 34/1998 privind acordarea unor subvenții asociațiilor și fundațiilor române cu personalitate juridică, care înființează și administrează unități de asistență socială, cu completările ulterioare.

(2) Pentru anul 2031 nu se mai organizează selecții anuale pentru acordarea de subvenții din bugetul de stat sau din bugetele locale, în baza Legii nr. 34/1998, cu completările ulterioare.”

4. La articolul XVIII, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) La data de 31 decembrie 2031 se abrogă:

a) art. 139 din Legea asistenței sociale nr. 292/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011, cu modificările și completările ulterioare;

b) Legea nr. 34/1998 privind acordarea unor subvenții asociațiilor și fundațiilor române cu personalitate juridică, care înființează și administrează unități de asistență socială, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 29 din 27 ianuarie 1998, cu completările ulterioare;

c) Hotărârea Guvernului nr. 1.153/2001 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 34/1998 privind acordarea unor subvenții asociațiilor și fundațiilor române cu personalitate juridică, care înființează și administrează unități de asistență socială, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 756 din 28 noiembrie 2001, cu modificările și completările ulterioare.”

5. Articolul XXI va avea următorul cuprins:

„**Art. XXI.** — În vederea aplicării prevederilor art. 134 din Legea nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, începând cu anul 2027 se suplimentează cu 100 numărul maxim de posturi finanțate de la bugetul de stat, aprobat pentru funcționarea Agenției Naționale pentru Plăți și Inspecție Socială și agențiilor pentru plăți și inspecție socială județene, respectiv a municipiului București, prevăzut de Hotărârea Guvernului nr. 151/2012 privind aprobarea Statutului propriu de organizare și funcționare al Agenției Naționale pentru Plăți și Inspecție Socială, cu modificările și completările ulterioare.”

Art. III. — Legea nr. 17/2000 privind asistența socială a persoanelor vârstnice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 29 august 2024, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 4, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) În vederea acordării asistenței sociale și întocmirii planului de intervenție, respectiv a planului individualizat de îngrijire și asistență, evaluarea persoanei vârstnice se realizează

cu respectarea prevederilor art. 27 alin. (1) și (2) din prezenta lege, precum și ale art. 44, 47, 48, 50, art. 103¹ alin. (3)-(6) și art. 103³ alin. (4) din Legea asistenței sociale nr. 292/2011, cu modificările și completările ulterioare.”

2. La articolul 11, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) Costul mediu lunar al serviciului social și acoperirea valorii integrate a contribuției lunare se stabilesc cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 26.”

3. La articolul 30, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Persoana vârstnică este asistată, la cererea acesteia sau din oficiu, după caz, de un reprezentant al autorității tutelare/instanței de tutelă, în vederea încheierii oricărui act translativ de proprietate, având ca obiect bunuri proprii, în scopul întreținerii și îngrijirii sale, precum și în vederea încheierii contractelor de locațiune/comodat cu persoane fizice, în scopul găzduirii, precum și întreținerii și îngrijirii acesteia.”

4. Articolul 35 va avea următorul cuprins:

„Art. 35. — (1) O persoană fizică poate încheia contracte de locațiune/comodat în scopul găzduirii sau contracte în vederea

întreținerii și îngrijirii, prevăzute la art. 30 alin. (2), cu cel mult o persoană vârstnică/un cuplu de persoane vârstnice, cu excepția membrilor familiei sau a rudelor până la gradul al IV-lea inclusiv.

(2) Contractele încheiate cu nerespectarea condiției prevăzute la alin. (1) se supun prevederilor art. 1.247 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Serviciul public de asistență socială și agenția teritorială pentru plăți și inspecție socială au obligația de a verifica orice sesizare cu privire la persoanele vârstnice găzduite de persoane fizice, în vederea întreținerii și îngrijirii.

(4) În situația în care în urma verificărilor prevăzute la alin. (3) se identifică cazurile prevăzute la art. 5 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2016 pentru aprobarea Statutului special al funcției publice specifice de inspector social și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată prin Legea nr. 16/2018, cu modificările și completările ulterioare, inspectorii sociali au obligația de a sesiza organele de urmărire penală.”

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Marian Neacșu

Ministrul muncii, familiei, tineretului și solidarității sociale,

Petre-Florin Manole

Ministrul finanțelor,

Alexandru Nazare

p. Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,

Marin Țole,

secretar de stat

București, 5 decembrie 2025.

Nr. 70.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI

ORDIN

privind normele de publicare a informațiilor și documentelor în platforma www.econsultare.gov.ro

Având în vedere prevederile:

— art. III din Hotărârea Guvernului nr. 830/2022 pentru modificarea și completarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 123/2002;

— art. 12 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 831/2022,

în temeiul prevederilor art. 3 alin. (1) pct. 5 și ale art. 7 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 137/2020 privind organizarea, funcționarea și atribuțiile Secretariatului General al Guvernului, cu modificările și completările ulterioare,

secretarul general al Guvernului emite prezentul ordin.

Art. 1. — Prezentul ordin stabilește normele de publicare a informațiilor și documentelor în platforma www.e-consultare.gov.ro, denumită în continuare *platforma E-consultare*, în aplicarea prevederilor art. 10 alin. (1) și ale art. 11 alin. (1) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 52/2003 privind transparența

decizională în administrația publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 831/2022, și ale art. 27 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 123/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Prevederile prezentului ordin se aplică tuturor autorităților și instituțiilor publice ale administrației publice centrale și locale.

Art. 3. — (1) Autoritățile și instituțiile publice desemnează un reprezentant pentru gestionarea contului instituției, precum și persoanele responsabile cu transparența decizională, cu accesul la informații de interes public și, după caz, cu finanțările publice.

(2) Publicarea informațiilor și documentelor în platforma E-consultare se realizează de către persoanele desemnate responsabile, în baza conturilor de utilizator create în platformă.

(3) Înregistrarea reprezentantului în platformă se efectuează prin crearea unui cont, validat de către Secretariatul General al Guvernului, pe baza documentelor de desemnare transmise.

(4) Înregistrarea responsabililor în platformă se efectuează prin crearea unui cont, validat de către reprezentantul instituției.

(5) Înregistrarea persoanelor desemnate constituie condiție prealabilă pentru exercitarea atribuțiilor de publicare prevăzute de prezentul ordin.

(6) Reprezentantul pentru gestionarea contului instituției poate modifica sau revoca drepturile persoanelor desemnate responsabile.

Art. 4. — (1) În aplicarea art. 6 și 10 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 831/2022, autoritățile și instituțiile publice publică în platforma E-consultare minimum următoarele informații și documente:

a) anunțurile referitoare la elaborarea unui proiect de act normativ sau, după caz, anunțurile cu privire la desfășurarea ședinței publice, cu respectarea termenelor prevăzute la art. 6 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 831/2022;

b) proiectele de acte normative și instrumentele de prezentare și motivare a acestora;

c) propunerile și observațiile primite, centralizate în registrul propunerilor sau, după caz, în minuta ședinței publice, cu menționarea modului în care au fost valorificate;

d) versiunile consolidate ale proiectelor rezultate în urma integrării observațiilor acceptate;

e) versiunile aprobate, reprezentând forma adoptată a actului normativ;

f) anunțurile privind dezbaterile publice, precum și minutele și, după caz, înregistrările acestora.

(2) În aplicarea art. 11 alin. (2) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 831/2022, autoritățile și instituțiile publice completează și transmit către Secretariatul General al Guvernului, până la data de 15 mai a fiecărui an, prin intermediul platformei E-consultare, Raportul anual privind transparența decizională.

Art. 5. — În aplicarea art. 27 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 123/2002, cu modificările și completările ulterioare, autoritățile și instituțiile publice completează și transmit către Secretariatul General al Guvernului, până la data de 15 mai a fiecărui an, prin intermediul platformei E-consultare, Raportul anual privind accesul la informațiile de interes public.

Art. 6. — Autoritățile și instituțiile publice pot utiliza platforma E-consultare pentru:

a) derularea de preconsultări cu organizații neguvernamentale și specialiști selectați în vederea elaborării proiectului de act normativ și a instrumentelor de prezentare și motivare, anterior lansării procesului de consultare publică;

b) primirea și soluționarea electronică a solicitărilor de acces la informațiile de interes public, cu respectarea termenelor și procedurilor legale aplicabile;

c) publicarea conținutului solicitărilor de acces la informațiile de interes public și a răspunsurilor aferente acestora într-un registru public, cu respectarea legislației privind protecția datelor cu caracter personal;

d) administrarea apelurilor de finanțare publică, inclusiv publicarea apelurilor, primirea electronică a proiectelor, evaluarea și soluționarea contestațiilor.

Art. 7. — (1) Responsabilul cu transparența decizională publică informațiile și documentele prevăzute la art. 4 alin. (1), completează și transmite raportul prevăzut la art. 4 alin. (2) și, după caz, utilizează funcționalitățile prevăzute la art. 6 lit. a).

(2) Responsabilul cu accesul la informațiile de interes public completează și transmite raportul prevăzut la art. 5 și, după caz, utilizează funcționalitățile prevăzute la art. 6 lit. b) și c).

(3) Responsabilul cu finanțări publice utilizează funcționalitățile prevăzute la art. 6 lit. d).

Art. 8. — (1) Datele completate și transmise de autoritățile și instituțiile publice prin rapoartele prevăzute la art. 4 alin. (2) și art. 5 sunt utilizate de Secretariatul General al Guvernului pentru monitorizarea și evaluarea aplicării dispozițiilor legale privind transparența decizională și liberul acces la informațiile de interes public în administrația publică, inclusiv prin integrarea lor în tabloul de bord Info-Transparență.

(2) Responsabilitatea pentru corectitudinea și realitatea informațiilor introduse în platformă revine autorităților și instituțiilor publice utilizatoare.

Art. 9. — Secretariatul General al Guvernului, prin structurile sale de specialitate, asigură administrarea tehnică și mentenanța platformei E-consultare, oferă asistență metodologică autorităților și instituțiilor publice, validează conturile reprezentanților desemnați potrivit art. 3 alin. (2) și monitorizează respectarea obligațiilor de publicare prevăzute de prezentul ordin.

Art. 10. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Secretarul general al Guvernului,
Ștefan-Radu Oprea

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 358

din 6 octombrie 2025

Dosar nr. 903/1/2025

Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal — președintele completului
Ionel Barbă	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cristinel Grosu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Pohrib	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mădălina Elena Vladu-Crevon	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Dumitrache	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Bogdan Cristea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ramona Maria Gliga	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cristina Ardeleanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Bercaru	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emilian-Constantin Meiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina-Irina Prisecaru	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, învestit cu soluționarea Dosarului nr. 903/1/2025, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Elena Diana Tămagă, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent-șef Felicia Laura Nae, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare

sesizarea formulată de Tribunalul Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 913/273/2023.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, nefiind depuse puncte de vedere cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită.

6. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării formulate în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 9 aprilie 2025, pronunțată în Dosarul nr. 913/273/2023, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă, în sensul dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, contravenția constând în constituirea actului de punere în valoare a masei lemnoase, în cazul în care prin aceasta nu s-a creat niciun prejudiciu, are caracterul unei contravenții continue sau instantanee?”

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

8. Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 171/2010*)

Art. 14 alin. (1) lit. c)

„Constituie contravenție silvică, dacă nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii, și se sancționează cu amendă de la 4.000 lei până la 8.000 lei:

(...)

c) constituirea actului de punere în valoare a masei lemnoase cu încălcarea normelor tehnice specifice în vigoare, în cazul în care prin aceasta nu s-a creat niciun prejudiciu.”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

9. Prin Cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei Oravița cu nr. 913/273/2023, petentul AA a solicitat, în contradictoriu cu intimata Garda Forestieră Timișoara, admiterea plângerii contravenționale și anularea Procesului-verbal seria CCS nr. 0794903 din data de 27.03.2023, prin care a fost sancționat cu amendă în cuantum de 4.000 lei, iar, în subsidiar, înlocuirea sancțiunii amenzii cu avertismentul.

În motivarea acțiunii a arătat că a fost sancționat pentru încălcarea prevederilor art. 12 alin. (8) din Normele tehnice din 28 septembrie 2022, în baza dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 171/2010.

A invocat prescripția aplicării sancțiunii contravenționale, în raport cu dispozițiile art. 13 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu

modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța Guvernului nr. 2/2001*), care prevede că aplicarea sancțiunii amenzii contravenționale se prescrie în termen de 6 luni de la data săvârșirii faptei.

Astfel, fapta pentru care a fost sancționat a fost săvârșită la data constituirii actului de punere în valoare a masei lemnoase, adică la data de 14.09.2022, iar Procesul-verbal de contravenție seria CCS nr. 0794903 a fost emis în data de 27.03.2023, cu depășirea termenului legal de 6 luni.

În ceea ce privește nelegalitatea procesului-verbal a susținut că acesta a fost emis la data de 14.09.2022, având în vedere nerespectarea normelor tehnice aprobate prin Ordinul ministrului mediului, apelor și pădurilor nr. 2.535/2022 pentru aprobarea Normelor tehnice privind alegerea și aplicarea tratamentelor și a Ghidului de bune practici privind alegerea și aplicarea tratamentelor, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 994 din 13 octombrie 2022 (*Ordinul nr. 2.535/2022*), în baza unui act emis ulterior procesului-verbal de sancționare.

A susținut faptul că a fost reținută în mod greșit perioada, respectiv data la care ar fi fost săvârșită fapta, considerând că nu poate fi sancționat contravențional în baza unei norme tehnice care nu era încă în vigoare la momentul constituirii actului de punere în valoare indicat de agentul constatat.

10. Prin Sentința civilă nr. 971 din data de 18.07.2024, Judecătoria Oravița a respins plângerea contravențională, ca neîntemeiată.

La pronunțarea acestei soluții, Judecătoria Oravița a avut în vedere că petentul a fost sancționat contravențional cu amendă în cuantum de 4.000 lei pentru săvârșirea contravenției prevăzute de dispozițiile art. 14 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 171/2010 și că nu poate fi reținut motivul de nelegalitate referitor la prescripția aplicării sancțiunii contravenționale, având în vedere că în speță este vorba despre o contravenție continuă, conform art. 13 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, situație în care termenul prevăzut de art. 13 alin. (1) din același act normativ curge de la data încetării săvârșirii faptei. În concret, încălcarea obligațiilor de către petent a avut loc în perioada septembrie 2022-23.03.2023, astfel că termenul de prescripție al dreptului de a aplica sancțiunea contravențională a început să curgă la data de 23.03.2023. Or, actul sancționator a fost încheiat la data de 27.03.2023, în termenul legal.

De asemenea, instanța de fond a constatat că și temeiul de drept în baza căruia a fost aplicată sancțiunea a fost corect reținut de către agentul constatat, respectiv Ordinul nr. 2.535/2022, Legea nr. 171/2010 și Ordinul ministrului apelor și pădurilor nr. 766/2018 pentru aprobarea Normelor tehnice privind elaborarea amenajamentelor silvice, modificarea prevederilor acestora și schimbarea categoriei de folosință a terenurilor din fondul forestier și a Metodologiei privind aprobarea depășirii posibilității/posibilității anuale în vederea recoltării produselor accidentale I, cu modificările și completările ulterioare (*Ordinul nr. 766/2018*).

Astfel, contravenientul a fost sancționat pentru aplicarea unor lucrări de conservare asupra unor arbori funcționali (cu scop protectiv al solului), astfel cum sunt definiți în anexa nr. 3 la normele tehnice aprobate prin Ordinul nr. 766/2018, act normativ în vigoare la data săvârșirii faptei, precum și în baza dispozițiilor prevăzute în Ordinul nr. 2.535/2022, amenda fiindu-i aplicată în temeiul art. 14 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 171/2010.

În esență, s-a reținut că, în raport cu cerințele prevăzute în Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, procesul-verbal atacat este legal și beneficiază de prezumția de legalitate și temeinicie.

11. Împotriva sentinței instanței de fond a formulat apel petentul, solicitând admiterea apelului, schimbarea în tot a sentinței apelate în sensul admiterii plângerii contravenționale și anulării Procesului-verbal seria CCS nr. 0794903 din data de 27.03.2023; în subsidiar, a solicitat înlocuirea sancțiunii amenzii în cuantum de 4.000 lei cu avertismentul.

12. Intimata Garda Forestieră Timișoara a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului, iar în cazul admiterii apelului și rejudecării cauzei pe fond, a solicitat respingerea plângerii ca netemeinică și nelegală și menținerea procesului-verbal de contravenție.

13. La termenul din data de 9 aprilie 2025, Tribunalul Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept identificată.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

14. Instanța de trimitere a reținut că, în jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut în mod constant că obiectul sesizării îl poate constitui o chestiune de drept dacă, prin consecințele pe care le produce, interpretarea și aplicarea normei de drept au aptitudinea să determine soluționarea pe fond a cauzei și rezolvarea raportului de drept dedus judecății.

În speță, instanța de trimitere a apreciat că această condiție este îndeplinită, deoarece de modul în care ar urma să fie interpretate și aplicate textele de lege depinde soluția pe fond a cererii deduse judecății.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

15. Apelantul-petent AA și intimata Garda Forestieră Timișoara nu au formulat puncte de vedere cu privire la problema de drept în discuție.

VI. Punctul de vedere al completului care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

16. Membrii completului de judecată al instanței de trimitere au constatat că nu au un punct de vedere convergent cu privire la caracterul instantaneu sau continuu al contravenției reglementate de prevederile art. 14 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 171/2010, în condițiile în care, dacă primei părți a textului de lege („constituirea actului de punere în valoare a masei lemnoase cu încălcarea normelor tehnice specifice în vigoare”) i se poate atribui un caracter instantaneu, teza finală a acestuia („în cazul în care prin aceasta nu s-a creat niciun prejudiciu”) poate imprima contravenției un caracter continuu. Aceasta întrucât constatarea existenței sau inexistenței unui prejudiciu presupune trecerea unei perioade de timp, în condițiile în care ulterior constituirii actului de punere în valoare au loc diferite operațiuni în vederea exploatării masei lemnoase identificate în cuprinsul acestuia.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale

17. În raport cu conținutul întrebării formulate de Tribunalul Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din 9 aprilie 2025, nu s-a apreciat necesară consultarea instanțelor naționale cu privire la orientarea/orientările conturată/conturate în jurisprudența acestora asupra chestiunii de drept ce face obiectul sesizării în cauza pendinte.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

18. Nu au fost identificate decizii ale instanței de contencios constituțional relevante cu privire la problema de drept ce face obiectul interpretării.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

19. Având în vedere competența de soluționare a cauzelor cu obiect similar, care aparține judecătorilor, respectiv tribunalelor în calea de atac, nu au fost identificate hotărâri judecătorești ale Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție relevante din perspectiva problemei de drept în discuție.

20. De asemenea, nu au fost identificate hotărâri pronunțate în mecanismele de unificare a practicii judiciare prin care să fie dezlegată chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită.

21. Cu toate acestea, a fost identificată Decizia nr. 16 din 20 iulie 2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, prin care, fiind analizat momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii contravenționale pentru contravențiile prevăzute de art. 26 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 50/1991, s-a statuat în următorul sens:

„98. (...) caracterul continuu al contravențiilor din domeniul urbanismului și construcțiilor, nominalizate la art. 26 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 50/1991, se circumscrie perfect definiției pe care art. 13 alin. (2) teza a II-a din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 o dă, în prezent, acestui gen de contravenții, în privința cărora se poate distinge, după cum s-a precizat anterior, între momentul consumării (al începerii activității contravenționale) și cel al epuizării (când activitatea contravențională încetează, fie la inițiativa contravenientului, fie ca urmare a unei voințe contrare). (...)

103. (...) ultimul act de executare al săvârșirii faptei continue devine relevant pentru debutul cursului prescripției. Așadar, acest ultim fapt comisiv devine reperul de la care debutează curgerea prescripției dreptului autorității de constatare și aplicare a sancțiunii contravenționale.

104. O astfel de interpretare juridică este în consonanță și cu reglementarea din art. 13 alin. (2) teza I din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 (în actuala redactare) — care vizează contravențiile continue — în sensul că în aceste situații prescripția curge de la data încetării săvârșirii faptei.”

X. Raportul asupra chestiunii de drept

22. Judecătorul-raportor a apreciat că sesizarea este inadmisibilă, nefiind îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă pentru emiterea unei decizii interpretative prin care să fie tranșată chestiunea de drept sesizată, în condițiile în care nu este îndeplinită condiția referitoare la existența unei chestiuni de drept reale pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu dată de către instanța supremă, respectiv norma de drept supusă interpretării nu este o normă de drept echivocă ori neclară, ci practic se solicită instanței supreme stabilirea în concret a modului de interpretare a normei de drept aplicabile raportului juridic concret dedus judecății.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunile de drept ce se solicită a fi dezlegate, constată următoarele:

23. Instanța supremă reține că prezenta sesizare a fost întemeiată pe dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

Asupra admisibilității sesizării

24. Temeiul sesizării îl constituie prevederile art. 14 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 171/2010.

25. Prealabil analizării în fond a problemei de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este ținută să verifice dacă, în raport cu întrebarea formulată de titularul sesizării, sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, în conformitate cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, text legal potrivit căruia, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatănd că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

26. Din cuprinsul prevederilor legale enunțate se desprind următoarele condiții cumulative de admisibilitate pentru declanșarea procedurii în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile:

- (i) existența unui proces în curs de judecată, aflat în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit să soluționeze cauza;
- (ii) instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- (iii) existența unei probleme de drept veritabile, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei;
- (iv) condiția noutății problemei de drept;
- (v) chestiunea de drept să nu facă obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Procedând la analiza admisibilității sesizării, din perspectiva primelor două condiții enunțate, se apreciază că acestea sunt îndeplinite. Astfel, litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, fiind pe rolul tribunalului, iar instanța investită cu soluționarea apelului urmează să pronunțe o hotărâre definitivă, conform dispozițiilor art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, coroborate cu art. 634 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă.

27. De asemenea, problema de drept în discuție nu face obiectul unui recurs în interesul legii care să fi fost soluționat sau care să fie în curs de soluționare, fiind întrunită, astfel, și această condiție impusă de art. 519 din Codul de procedură civilă.

28. Totodată, de lămurirea problemei de drept depinde soluționarea în fond a cauzei, câtă vreme divergența de opinie din speță vizează caracterul continuu sau instantaneu al contravenției reținute în sarcina petentului, în raport cu care urmează a se calcula termenul de prescripție în ceea ce privește aplicarea sancțiunii amenzii contravenționale.

29. Astfel, conform dispozițiilor art. 13 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, aplicarea sancțiunii amenzii contravenționale se prescrie în termen de 6 luni de la data săvârșirii faptei, iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, „în cazul contravențiilor continue, termenul prevăzut la alin. (1) curge de la data încetării săvârșirii faptei. Contravenția este continuă în situația în care încălcarea obligației legale durează în timp”.

30. În ceea ce privește condiția de admisibilitate a existenței unei probleme de drept veritabile s-a arătat, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, că, pentru a fi considerată reală, chestiunea de drept trebuie să privească posibilitatea unei interpretări diferite sau contradictorii a unui text de lege, a unei reguli cutumiare neclare, incomplete ori, după caz, incerte sau incidența unor principii generale, al căror conținut sau sferă de aplicare sunt discutabile (Decizia nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016).

31. Din perspectiva verificării premiselor acestei condiții, sub un prim aspect, trebuie identificată existența unei chestiuni de drept apte a primi o dezlegare de principiu, deoarece nelămuririle care vizează aplicarea legii sau care reprezintă aspecte de fapt nu pot primi o dezlegare de principiu în cadrul acestui mecanism.

32. Sub un al doilea aspect, chestiunea de drept pusă în discuție trebuie să fie una veritabilă, serioasă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite și, prin urmare, să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar

putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării (Decizia nr. 20 din 5 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 23 aprilie 2021; Decizia nr. 34 din 24 mai 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 7 iulie 2021; Decizia nr. 54 din 28 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 969 din 11 octombrie 2021, Decizia nr. 16 din 8 aprilie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 478 din 23 mai 2024, Decizia nr. 35 din 17 iunie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 632 din 4 iulie 2024).

33. În acest sens, în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (Decizia nr. 6 din 20 ianuarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 176 din 3 martie 2020) s-a reținut astfel: „Per a contrario, *când norma legală beneficiază de o redactare suficient de lămuritoare, îngăduindu-i judecătorului cauzei ca, uzând de metodele, regulile și argumentele de interpretare acceptate în teoria dreptului, să stabilească sensul și sfera de aplicare a normei ori regulii cutumiare în discuție, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pe temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă nu mai poate fi considerată admisibilă. Asumarea de către instanța supremă, în limitele îngăduite de aceste dispoziții legale, a rolului de partener al judecătorului de caz nu ar putea fi deci extinsă și la alte situații decât cele menționate, știut fiind că, sub temei constituțional, prerogativa și sarcina interpretării și aplicării legii incidente procesului cu a cărui soluționare a fost investită îi revine, primordial, înseși instanței judecătorești sesizate conform regulilor de competență de către reclamant, fiind de principiu [art. 5 alin. (1) din Codul de procedură civilă] că judecătorii au îndatorirea să primească și să soluționeze orice cerere de competență instanțelor judecătorești, potrivit legii”.*

34. Simpla dilemă cu privire la sensul unei norme de drept nu poate constitui temei pentru declanșarea mecanismului hotărârii prealabile (Decizia nr. 88 din 4 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 6 februarie 2018; Decizia nr. 2 din 22 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 februarie 2018; Decizia nr. 62 din 24 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 30 octombrie 2018; Decizia nr. 32 din 30 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 26 iunie 2020; Decizia nr. 45 din 7 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 27 iulie 2021; Decizia nr. 50 din 14 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 844 din 3 septembrie 2021; Decizia nr. 74 din 18 octombrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1174 din 13 decembrie 2021).

35. Rezultă așadar că, în procesul de interpretare și aplicare a normelor legale de a căror lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție rămâne unul excepțional și subsecvent, el putând fi îngăduit numai atunci când, în mod real, o chestiune de drept determinantă pentru soluționarea pe fond a cauzei nu apare ca fiind, în raport cu dispozițiile legale din care aceasta derivă sau în care este conținută, îndeajuns de clară, generând dificultăți veritabile de înțelegere și, din acest motiv, având vocația de a conduce la o jurisprudență neunitară.

36. În legătură cu sesizarea ce face obiectul cauzei de față, această condiție legală nu este îndeplinită, dispozițiile normative supuse interpretării fiind îndeajuns de clare și complete, astfel încât să îngăduie judecătorilor cauzei să le determine, fără semnificative dificultăți, înțelesul, limitele de aplicare și efectele.

37. În speță, chestiunea de drept se rezumă, în esență, la a determina dacă, prin raportare la textul de lege a cărui interpretare se solicită în cadrul acestui mecanism de unificare a practicii judiciare, contravenția constând în constituirea actului

de punere în valoare a masei lemnoase, în cazul în care prin aceasta nu s-a creat niciun prejudiciu, are caracterul unei contravenții continue sau instantanee.

38. Or, caracterul continuu sau instantaneu al unei contravenții poate reprezenta atât o chestiune de fapt, care reiese din modul concret în care a fost săvârșită fapta, iar în această situație nu poate face obiectul interpretării Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, cât și o chestiune de interpretare a ipotezei normei în discuție, situație în care, de asemenea, aceasta nu poate face obiectul interpretării Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, câtă vreme nu reclamă un anumit grad de dificultate care să necesite interpretarea în acest mod a normei.

39. De altfel, instanța de trimitere nu a invocat dificultatea de interpretare a normei de drept supuse acestui mecanism de interpretare ori faptul că norma ar fi îndoielnică, imperfectă, lacunară sau neclară, ci faptul că membrii completului de judecată nu au un punct de vedere convergent cu privire la caracterul instantaneu sau continuu al contravenției reglementate de dispozițiile art. 14 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 171/2010, argument ce nu poate constitui temei al unei cereri în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

40. Astfel fiind, instanța de trimitere dispune de suficiente repere de analiză care să îi îngăduie interpretarea corectă a chestiunii de drept care face obiectul sesizării, nefiind vorba, în mod real, de dispoziții neclare sau incomplete care să reprezinte un veritabil obstacol pentru judecătorii căii de atac în determinarea caracterului instantaneu sau continuu al contravenției reținute în sarcina petentului.

41. Or, pentru a fi justificată declanșarea procedurii hotărârii prealabile, este necesar ca problema de drept identificată prin actul de sesizare să fie susceptibilă de a face, în mod rezonabil, obiectul mai multor interpretări posibile, pe care instanța de trimitere trebuie să le prezinte în cuprinsul încheierii de sesizare pentru a demonstra astfel aptitudinea chestiunii de drept de a genera în viitor practică judiciară neunitară (Decizia nr. 47 din 7 octombrie 2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1117 din 8 noiembrie 2024).

42. Mecanismul hotărârilor preliminare pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu permite ca investirea instanței supreme să aibă ca obiect orice problemă de drept subsumată cauzei acțiunii deduse judecării instanței de trimitere, întrucât într-o asemenea ipoteză dezlegarea chestiunii de drept s-ar reduce la o activitate mecanică de trimitere a sesizării și de preluare ulterioară în considerentele hotărârii a considerentelor hotărârii prealabile. Astfel, instanța supremă ar exercita atribuții similare unei instanțe de fond, întrucât nu ar dezlega o chestiune de drept care presupune o anumită dificultate, ci ar evidenția care este sensul, deja clar, al unui text legal.

43. În ceea ce privește întrebarea formulată, aceasta vizează, de fapt, soluționarea în concret a aspectului privind caracterul contravenției din speță, în raport cu care urmează a se soluționa excepția prescripției dreptului de a aplica sancțiunea contravențională, având în vedere că termenul de prescripție începe să curgă și se împlinește la momente diferite după cum contravenția este continuă sau instantanee.

44. Date fiind aceste aspecte, sesizarea urmărește doar o confirmare a soluției care se prefigurează în cauza cu care a fost investită, abordare ce are semnificația nesocotirii sensului și rațiunii reglementării mecanismului hotărârii prealabile. Operațiunile de identificare, interpretare și aplicare a textelor de lege circumstanțelor care caracterizează fiecare litigiu, deci

de realizare a raționamentului judiciar, rămân atributul exclusiv al instanței învestite cu soluționarea litigiului, neputând fi transferate completului constituit pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile.

45. Or, sesizarea formulată de instanța de trimitere are ca scop determinarea normei incidente și a modului de aplicare a acesteia în situația litigioasă expusă în actul de sesizare, aspecte care însă excedează competențelor Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. În consecință, întrebarea adresată instanței supreme nu se circumscrie necesității unei interpretări *in abstracto* a unor dispoziții legale, reprezentând, în realitate, o problemă de determinare a normei aplicabile, în funcție de cadrul judecătii, contrar exigențelor procedurale ale mecanismului hotărârii prealabile, care impun ca sesizarea să vizeze exclusiv chestiuni de interpretare a legii la nivel de principiu. Ca atare, sesizarea nu poate primi o dezlegare pe fond, câtă vreme se tinde la o „delegare” a funcției jurisdicționale a instanței de trimitere (aceea de a aplica dreptul faptelor deduse judecătii) către instanța supremă, îndrituită legal doar să dea dezlegări de principiu asupra unor veritabile chestiuni de drept, iar nu să confirme normele de drept incidente raportului juridic litigios.

46. Revine, așadar, instanței de trimitere obligația de a proceda la aplicarea dispoziției legale incidente în considerarea modalității specifice, concrete în care s-a produs contravenția reținută în sarcina petentului, după identificarea elementelor de fapt particulare ale cauzei.

47. Formularea în acești termeni a sesizării pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile nu se circumscrie exigențelor mecanismului de unificare activat, deoarece nu urmărește, în realitate, o interpretare și o dezlegare de principiu asupra unor norme neclare, lapidare, incoerente, ci, dimpotrivă, pune o problemă de identificare a soluției concrete ce urmează a se da excepției prescripției aplicării sancțiunii contravenționale.

48. Or, acesta este atributul instanței de trimitere, în virtutea plenitudinii funcției sale jurisdicționale, de a da calificare raportului juridic litigios, pe baza elementelor rezultate punctual din situația de fapt a pricinii, în funcție de care să facă aplicarea cadrului normativ incident, printr-o interpretare corelată și adecvată a normelor de drept relevante la aspectele factuale ale cauzei. Cu alte cuvinte, sub pretextul lămuririi unei norme juridice, se urmărește, în realitate, stabilirea de către instanța supremă a caracterului continuu sau instantaneu al unei contravenții, element de fapt ce nu poate face obiectul

interpretării prin mecanismul prevăzut la art. 519 din Codul de procedură civilă.

49. Astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție nu se substituie atributului fundamental al instanțelor, de stabilire a normei incidente, de interpretare și aplicare a legii, ci se limitează la a-i facilita judecătorului eliminarea ambiguităților, impreciziilor ori lacunelor textelor legale, în scopul asigurării unor dezlegări jurisdicționale adecvate și unitare (Decizia nr. 65 din 1 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 963 din 14 noiembrie 2018, Decizia nr. 6 din 20 ianuarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 176 din 3 martie 2020, Decizia nr. 77 din 15 noiembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 141 din 11 februarie 2022, Decizia nr. 5 din 20 ianuarie 2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 142 din 18 februarie 2025).

50. Ca atare, se constată că întrebarea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție nu se circumscrie necesității unei interpretări *in abstracto* a unor dispoziții legale neclare, echivoce, neconstituindu-se într-o chestiune de drept autentică, ci reprezintă, în realitate, o solicitare de calificare a raportului juridic dedus judecătii, în vederea soluționării excepției prescripției dreptului de a aplica sancțiunea contravențională, situație ce contravine, astfel cum s-a arătat anterior, exigențelor procedurii hotărârii prealabile din perspectivă reglementării prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, mecanism procedural care impune ca sesizarea să vizeze exclusiv chestiuni de interpretare a legii, la nivel de principiu, iar nu chestiuni de fapt ori de indicare a normei care să fie aplicate de către instanța învestită cu judecata litigiului (deciziile nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017, nr. 62 din 18 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 9 octombrie 2017, și nr. 5 din 22 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 28 februarie 2018).

51. Pe cale de consecință, sesizarea vizând pronunțarea unei hotărâri prealabile nu îndeplinește condiția de admisibilitate referitoare la existența unei chestiuni de drept pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, câtă vreme instanța de trimitere nu supune interpretării o normă de drept echivocă, neclară, căreia să îi fi stabilit incidența în cauză, ci, dimpotrivă, solicită instanței supreme stabilirea în concret a modului de interpretare a normei de drept aplicabile raportului juridic concret dedus judecătii.

52. Pentru considerentele anterior expuse, în temeiul dispozițiilor art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 913/273/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă, în sensul dispozițiilor art. 14 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, contravenția constând în constituirea actului de punere în valoare a masei lemnoase, în cazul în care prin aceasta nu s-a creat niciun prejudiciu, are caracterul unei contravenții continue sau instantanee?”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 6 octombrie 2025.

PREȘEDINTELE

SECȚIEI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

ELENA DIANA TĂMAGĂ

Magistrat-asistent-șef,

Felicia Laura Nae

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 371
din 20 octombrie 2025

Dosar nr. 1.158/1/2025

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Lavinia Curelea	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Ileana Ruxandra Tirică	— judecător la Secția I civilă
Irina Alexandra Boldea	— judecător la Secția I civilă
Maricel Nechita	— judecător la Secția I civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Diana Manole	— judecător la Secția a II-a civilă
Mihaela Mîneran	— judecător la Secția a II-a civilă
Simona Maria Zarafiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Craiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Mihaela Voinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ștefania Dragoe	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cristinel Grosu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina-Irina Prisecaru	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este legal constituit, conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Elena-Mădălina Ivănescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.466/83/CA/2019*-R.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce

a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă. Pârâțul Inspectoratul de Poliție Județean Satu Mare a depus un punct de vedere.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Prin Încheierea din 25 aprilie 2025, pronunțată în Dosarul nr. 1.466/83/CA/2019*-R, Curtea de Apel Oradea — Secția de contencios administrativ și fiscal a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă sporul de izolare prevăzut de punctul 8 al anexei nr. 4 la Ordinul ministrului afacerilor interne nr. S/7 din 31 ianuarie 2018 pentru aprobarea Normelor metodologice privind aplicarea prevederilor legale referitoare la salarizarea personalului militar, polițiștilor și personalului civil din Ministerul Afacerilor Interne are un caracter general, respectiv dacă se poate acorda polițiștilor din toate județele țării sau dacă acesta poate fi acordat doar celor din județele Harghita și Covasna.

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 28 mai 2025 cu nr. 1.158/1/2025, termenul de judecată fiind stabilit la data de 20 octombrie 2025.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

9. *Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 153/2017)*

„Art. 39. — (1) Până la aplicarea integrală a prevederilor prezentei legi, pentru personalul nou-încadrat, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale, salarizarea se face la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice în care acesta este numit/încadrat sau din instituțiile subordonate acestora, în cazul în care nu există o funcție similară în plată. (...)”

(4) În aplicarea prevederilor alin. (1), în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate. (...)”

Art. 20 din anexa nr. VI:

„(1) Pentru activitatea desfășurată în unități situate în localități sau în zone izolate ori în unități situate în localități sau zone unde atragerea personalului se face cu greutate, personalul militar, polițiștii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, precum și personalul civil beneficiază de un spor de până la 20% din solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază.

(2) Criteriile de stabilire a localităților și zonelor izolate, a localităților și zonelor unde atragerea personalului se face cu greutate, categoriile de personal și mărimea concretă a sporului se stabilesc conform actelor normative în vigoare, prin ordin al ordonatorului principal de credite.”

10. *Ordinul ministrului afacerilor interne nr. S/7 din 31 ianuarie 2018 pentru aprobarea Normelor metodologice privind aplicarea prevederilor legale referitoare la salarizarea personalului militar, polițiștilor și personalului civil din Ministerul Afacerilor Interne* (Ordinul ministrului afacerilor interne nr. S/7 din 31 ianuarie 2018 sau Ordinul MAI nr. S/7 din 31 ianuarie 2018)

Pct. 8 din anexa nr. 4. Actul normativ reprezintă document clasificat la nivel de „secret de serviciu”.

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

11. Prin *cererea de chemare în judecată* înregistrată la data de 1.07.2019 cu nr. 1.466/83/CA/2019 pe rolul Tribunalului Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, reclamantii AA și alții au solicitat, în contradictoriu cu pârâțul Inspectoratul de Poliție Județean Satu Mare (*IPJ Satu Mare*), obligarea pârâțului la recalcularea salariilor de bază și a sporurilor de care beneficiază fiecare dintre reclamantii la nivelul maxim al acestor drepturi salariale, înregistrat în cadrul aceleiași instituții publice, acordat în cadrul categoriei profesionale, respectiv familii ocupaționale, începând cu data de 9.04.2015, pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție, specialitate sau studii, precum și obligarea la plata diferențelor de drepturi salariale rezultate, actualizate cu indicii de inflație, plus dobânda legală aferentă.

12. În motivarea acțiunii, reclamantii au arătat, în esență, că, începând cu data de 9.04.2015, în cadrul aceleiași categorii profesionale există în mod nelegal o salarizare diferită, iar aceștia au dreptul de a fi remunerați la nivelul maxim aflat în plată în cadrul instituției pârâte, raportat la condiții identice (funcție, treaptă, grad, gradație, vechime în funcție, specialitate sau studii). Instituției pârâte îi revine obligația de a identifica nivelul salariului maxim aflat în plată, în cadrul acesteia, potrivit celor de mai sus, urmând a recalcula venitul salarial cuvenit reclamantilor începând cu 9.04.2015.

13. Ulterior, prin cererea de precizare a acțiunii depusă la data de 16.03.2020, reclamantii și-au limitat pretențiile în sensul că au solicitat recalcularea salariilor de bază și a sporurilor la nivel maxim, începând cu data de 1.07.2016, ținând seama de excepția prescripției dreptului la acțiune, invocată de pârât.

14. Pârâțul IPJ Satu Mare a depus *întâmpinare* la data de 19.08.2019, prin care a solicitat, pe fondul cauzei, respingerea cererii de chemare în judecată, ca neîntemeiată.

15. În motivare, pârâțul a arătat, în esență, că, potrivit Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea-cadru nr. 284/2010*), și Legii-cadru nr. 153/2017, salariul lunar al polițiștilor se compune din salariul funcției de bază, indemnizații, compensații, sporuri, prime, premii și din alte drepturi salariale, iar salariul funcției de bază era compus din salariul de funcție,

salariul gradului profesional deținut, gradații și, după caz, salariul de comandă.

16. S-a mai subliniat că, la nivelul Ministerului Afacerilor Interne (*MAI*), modul de stabilire a salariului funcției de bază a fost reglementat prin Ordinul ministrului administrației și internelor nr. S/214 din 5 octombrie 2011. Astfel, salariul funcției de bază a polițistului s-a stabilit prin însumarea următoarelor elemente componente: salariul de funcție (compus din salariul pentru funcția îndeplinită, sporul pentru misiune permanentă, sporul de fidelitate și sporul pentru păstrarea confidențialității în legătură cu informațiile clasificate); salariul de grad profesional; gradațiile (aferente vechimii în muncă); salariul de comandă (în cazul funcțiilor de conducere).

17. Sporurile deținute de polițiști la 31.12.2009, care nu au mai fost prevăzute în noua lege de salarizare (de exemplu, salariul de merit, sporul de fidelitate, sporul pentru titlul de doctor, sporul pentru agenții cu studii superioare), au fost incluse ca sume compensatorii în salariul funcției de bază și menținute doar în situația în care polițiștii își desfășurau activitatea în aceleași condiții ca cele de la 31.12.2009, nemaifiind acordate ca element salarial distinct.

18. Prin intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 284/2010, a legilor anuale și a ordinelor ministrului administrației și internelor de aplicare a acestor legi, până la 1.07.2017, salarizarea polițiștilor s-a realizat prin raportare la nivelul de salarizare din anul precedent, prin transpunere și încadrare ipotetică în funcție similară la 31.12.2009. Prin urmare, sporul de fidelitate nu se mai stabilește ca procent aplicat la salariul de bază, ci se stabilește ca sumă absolută pornind de la cuantumul acestuia din luna decembrie 2009.

19. Prin *Sentința civilă nr. 132/2021/CA din 23 martie 2021*, Tribunalul Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a respins acțiunea formulată de reclamantii, în contradictoriu cu pârâțul IPJ Satu Mare, reținându-se, în esență, că, în cauză, nu s-a făcut dovada că ar exista inechități salariale în cadrul IPJ Satu Mare, iar cei care beneficiază de sporul de fidelitate de 20%, aflat în plată la 31.12.2009, nu sunt încadrați în structurile din care fac parte reclamantii.

20. Prin *Decizia nr. 1.070/CA/2021-R din 3 decembrie 2021*, pronunțată în Dosarul nr. 1.466/83/CA/2019-R, Curtea de Apel Oradea — Secția de contencios administrativ și fiscal, printre altele, a admis recursul declarat de recurenții-reclamantii împotriva Sentinței civile nr. 132/2021/CA din 23 martie 2021, pronunțată de Tribunalul Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, pe care a casat-o în parte cu privire la acțiunea formulată de aceștia, cu trimitere pentru o nouă judecare la aceeași instanță de fond.

21. Prin *Sentința civilă nr. 443/CA/2023 din 23 noiembrie 2023*, pronunțată în Dosarul nr. 1.466/83/CA/2019*, Tribunalul Satu Mare — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în rejudecare după casare, a respins acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamantii, în contradictoriu cu pârâțul, ca neîntemeiată, reținând, în esență, că, în cauză, nu s-a făcut dovada existenței inechităților salariale sesizate.

22. Prin *Decizia nr. 180/CA/2024-R din 12 aprilie 2024*, pronunțată în Dosarul nr. 1.466/83/CA/2019*-R, Curtea de Apel Oradea — Secția de contencios administrativ și fiscal a admis recursul declarat de recurenți, în contradictoriu cu intimatul IPJ Satu Mare, împotriva Sentinței civile nr. 443/CA/2023 din 23 noiembrie 2023 pronunțate de Tribunalul Satu Mare —

Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, pe care a casat-o în tot și a reținut cauza spre rejudecare.

23. Curtea de apel judecă într-o cauză dintre cele prevăzute de art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

24. Completul de judecată al instanței de trimitere a reținut că sesizarea este admisibilă, fiind îndeplinite condițiile cumulative prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024. Astfel, sesizarea a fost făcută în cadrul unui litigiu aflat pe rolul Curții de Apel Oradea, instanță competentă să soluționeze cauza în recurs, iar obiectul cauzei îl constituie stabilirea și plata drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice, respectiv ale unor funcționari publici aflați în raporturi de serviciu cu IPJ Satu Mare.

25. S-a mai susținut că de lămurirea modului de interpretare a prevederilor punctului 8 al anexei nr. 4 la Ordinul ministrului afacerilor interne nr. S/7 din 31 ianuarie 2018 depinde soluționarea cauzei în legătură cu care a fost formulată sesizarea. Astfel, obiectul acțiunii îl constituie obligarea pârâtului IPJ Satu Mare la recalcularea salariului de bază și a sporurilor de care beneficiază fiecare dintre reclamanți la nivelul maxim al acestor drepturi salariale, înregistrat în cadrul aceleiași instituții publice, precum și la plata diferențelor de drepturi salariale, actualizate cu indicele de inflație și cu dobânda legală aferentă. În urma administrării expertizei contabile și a informațiilor furnizate de Inspectoratul de Poliție al Județului Harghita (IPJ Harghita) și de Inspectoratul de Poliție al Județului Covasna (IPJ Covasna), a rezultat că funcționarii publici încadrați în cele două inspectorate județene de poliție beneficiază de un spor de 20% la salariul de funcție, pentru activitatea desfășurată în unități unde atragerea personalului se face cu greutate, prevăzut de punctul 8 al anexei nr. 4 la Ordinul ministrului afacerilor interne nr. S/7 din 31 ianuarie 2018. Reclamanții solicită recunoașterea dreptului la sporuri egale la nivel maxim acordat în cadrul instituției publice, inclusiv sporul de 20% menționat.

26. S-a mai arătat că problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare pe rolul instanței supreme, iar Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra acesteia până la momentul sesizării.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

27. Recurenții-reclamanți au susținut că trebuie stabilit dacă sporul de izolare are alt tratament în raport cu restul sporurilor sau și acest spor se include în salariu, situație în care trebuie acordat tuturor.

28. Intimatul-pârât a opinat în sensul că sporul de 20% pentru atragerea de personal este prevăzut doar în favoarea polițiștilor din cadrul unităților/subunităților MAI aflate în raza teritorială a județelor Covasna și Harghita, fără ca acest spor să poată fi pretins și de către polițiștii încadrați în unitățile/subunitățile MAI din celelalte județe sau din municipiul București, astfel că prevederile punctului 8 al anexei nr. 4 la Ordinul ministrului afacerilor interne nr. S/7 din 31 ianuarie 2018 nu pot fi extinse și aplicate pentru întreaga categorie de personal care își desfășoară activitatea în cadrul tuturor inspectoratelor de poliție județene.

VI. Punctul de vedere al completului care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

29. Instanța de trimitere a apreciat că punctul 8 al anexei nr. 4 la Ordinul ministrului afacerilor interne nr. S/7 din 31 ianuarie

2018, cu referire la sporul de 20% pentru atragerea de personal în unități situate în localități sau zone unde atragerea personalului se face cu greutate, se interpretează în sensul că acest spor este prevăzut în considerarea localității situate în unul dintre cele două județe, în care polițiștii își desfășoară activitatea, fiind menționate expres unitățile/subunitățile MAI aflate pe raza teritorială a județelor Covasna și Harghita, nefiind astfel o componentă a salariului cu aplicabilitate generală. Acest spor este acordat distinct de sporul pentru activitatea desfășurată în unități situate în localități sau zone izolate, care se acordă în temeiul aceleiași anexe.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

30. În raport cu întrebarea cu care a fost sesizată instanța supremă în prezentul dosar nu a fost necesară consultarea jurisprudenței instanțelor naționale.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

31. Art. 39 din Legea-cadru nr. 153/2017 a făcut obiectul controlului de constituționalitate, fiind pronunțate deciziile Curții Constituționale nr. 176 din 21 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 911 din 10 septembrie 2024, și nr. 226 din 28 aprilie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 729 din 20 iulie 2022, prin care au fost respinse, ca neîntemeiate, excepțiile ridicate și s-a constatat că dispozițiile legale menționate sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

32. Art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 a făcut obiectul controlului de constituționalitate, fiind pronunțată Decizia Curții Constituționale nr. 152 din 27 martie 2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 697 din 25 iulie 2025, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția ridicată și s-a constatat că dispozițiile legale menționate sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

33. Verificând jurisprudența obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în mecanismele de unificare a practicii judiciare, au fost identificate două decizii relevante cu privire la problema de drept ce formează obiectul prezentei sesizări. Astfel, prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 80 din 11 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024, a fost admisă sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov — Secția civilă în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și s-a stabilit că, în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, „principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale”.

34. De asemenea, prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 40 din 16 septembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1017 din 11 octombrie 2024, a fost admisă sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și s-a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) și (4) raportat la art. 6 lit. a), b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, la stabilirea nivelului

maxim de salarizare aflat în plată pentru funcții similare nu se poate ține seama de drepturile salariale recunoscute altor salariați prin hotărâri judecătorești definitive prin care au fost interpretate și aplicate norme legale cu aplicabilitate generală, dacă respectiva interpretare a fost ulterior invalidată printr-o decizie obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept”.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

35. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

Asupra admisibilității sesizării

36. Temeiul prezentei sesizări este reprezentat de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 14 iunie 2024. Prin adoptarea acestui act normativ s-a urmărit asigurarea unei practici judiciare uniforme și unitare, care să elimine diferențierile în materia stabilirii sau plății drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice ori în materia stabilirii sau plății drepturilor la pensie și a altor prestații de asigurări sociale ale acestui personal.

37. În privința domeniului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, art. 1 stabilește că acest act normativ se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale ori de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, precum și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

38. Condițiile de admisibilitate a sesizării sunt reglementate de prevederile art. 2 alin. (1) din ordonanța de urgență menționată, conform căreia, „dacă, în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

39. Totodată, sunt relevante dispozițiile cuprinse în art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, care prevăd completarea normelor speciale privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept cu normele generale cuprinse la art. 519-521 din Codul de procedură civilă.

40. În raport cu cele arătate, rezultă că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, formulată în temeiul prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, trebuie să îndeplinească, în mod cumulativ, următoarele condiții de

admisibilitate: a) existența unei cauze aflate în curs de judecată, circumscrise domeniului de aplicare al art. 1 din ordonanță; b) completul de judecată să fie investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac; c) existența unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei; d) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nici al unei statuări anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

41. Procedând la verificarea cerințelor legale anterior menționate, se constată că sesizarea supusă analizei a fost formulată într-un litigiu privind funcționarii publici prin care reclamanții, în calitate de personal plătit din fonduri publice încadrat în familia ocupațională de funcții bugetare „Apărare, ordine publică și securitate națională”, au solicitat obligarea pârâtului IPJ Satu Mare la recalcularea și la plata salariului de bază și a sporurilor la nivelul maxim în cadrul aceleiași instituții publice, inclusiv recunoașterea dreptului la încasarea sporului de 20% din salariul de funcție pentru activitatea desfășurată în unități unde atragerea personalului se face cu greutate, prevăzut pentru funcționarii publici încadrați la IPJ Harghita și IPJ Covasna, conform anexei nr. 4 pct. 8 din Ordinul MAI nr. S/7 din 31 ianuarie 2018.

42. În acest context, instanța de trimitere este preocupată de obținerea unui răspuns din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în sensul de a stabili dacă sporul de izolare prevăzut de anexa nr. 4 pct. 8 din Ordinul MAI nr. S/7 din 31 ianuarie 2018 are caracter general, respectiv dacă se poate acorda polițiștilor din toate județele țării sau poate fi acordat doar celor din județele Harghita și Covasna.

43. Observând obiectul litigiului dedus judecății, este cert că acesta se încadrează în obiectul specific indicat la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, fiind vorba despre o cerere de chemare în judecată care privește stabilirea și plata unor drepturi salariale ale personalului plătit din fonduri publice, reclamanții fiind polițiști în cadrul IPJ Satu Mare, făcând parte din familia ocupațională „Apărare, ordine publică și securitate națională”.

44. De asemenea, este realizată a doua cerință menționată, întrucât sesizarea emană de la Curtea de Apel Oradea — Secția de contencios administrativ și fiscal, instanță investită cu soluționarea litigiului privind funcționarii publici în calea de atac a recursului.

45. Totodată, în urma consultării evidențelor întocmite la nivelul instanței supreme, a rezultat că este îndeplinită ultima condiție referitoare la inexistența unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și la nestatuarea anterioară de către Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema semnalată de instanța de trimitere.

46. În schimb, nu este îndeplinită a treia condiție referitoare la existența unei chestiuni de drept veritabile, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei.

47. În legătură cu această cerință de admisibilitate, este necesar a se sublinia că trebuie avute în vedere criteriile stabilite în jurisprudența constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept pentru determinarea înțelesului acestei noțiuni, fiind relevant că, sub acest aspect, prevederile speciale cuprinse în art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu derogă de la norma generală cuprinsă în art. 519 din Codul de procedură civilă, ambele dispoziții legale făcând referire la existența unei chestiuni de drept.

48. Așa fiind, în mod consecvent instanța supremă a stabilit că trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și în scopul înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecătii (a se vedea, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 62 din 28 octombrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1277 din 18 decembrie 2024).

49. Tot astfel, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a mai statuat, cu valoare de principiu, că, în cadrul acestei proceduri, Înalta Curte de Casație și Justiție nu se substituie atributului fundamental al instanțelor judecătorești de interpretare și aplicare a legii în cauzele deduse judecătii, ci se limitează la a facilita judecătorului eliminarea ambiguităților ori dificultăților întâmpinate în interpretarea unor texte de lege (a se vedea, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 97 din 25 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 22 ianuarie 2025).

50. Aplicând aceste repere jurisprudențiale în cazul prezentei sesizări, se constată că încheierea de sesizare nu cuprinde nicio argumentare cu privire la îndeplinirea cerinței de admisibilitate referitoare la existența unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, lipsind cu desăvârșire orice analiză cu privire la dificultatea interpretării prevederilor legale menționate.

51. Astfel, nu se poate reține realizarea acestei cerințe de admisibilitate din perspectiva existenței unei veritabile probleme de drept, deoarece, pe de-o parte, lipsește din încheierea de sesizare orice motivare aptă să susțină ideea că instanța investită cu soluționarea cauzei ar întâmpina vreo dificultate în procesul de interpretare a textelor legale menționate, iar, pe de altă parte, instanța de trimitere consideră fără echivoc faptul că norma juridică incidentă reglementează sporul de 20% din salariul de funcție în considerarea locului de desfășurare a activității profesionale în județele Covasna și Harghita, nefiind o componentă a salariului cu aplicabilitate generală. Așadar, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei nu a expus niciun dubiu cu privire la beneficiarii sporului menționat, neîntâmpinând nicio dificultate în determinarea domeniului de aplicare a normei juridice menționate.

52. Mai mult decât atât, există repere jurisprudențiale suficiente care permit instanței de trimitere să soluționeze chestiunea litigioasă și care determină concluzia lipsei dificultății necesare pentru declanșarea mecanismului de prevenire a practicii judiciare neunitare. În acest sens, este relevantă Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 80 din 11 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024, prin care s-a statuat, cu putere obligatorie pentru instanțele judecătorești, că, în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, „principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale”. La paragraful 82 din cadrul considerentelor deciziei menționate, instanța supremă a arătat că, în ipoteza în

care normele legale care instituie majorări salariale au o sferă de aplicare restrânsă în beneficiul unor anumiți destinatari ai legii, principiile prevăzute la art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 se opun egalizării salariilor de bază ale persoanelor cărora legea nu le recunoaște dreptul la respectivele majorări. În continuare, în paragraful 83, s-a argumentat că, în considerarea unor criterii obiective care permit stabilirea diferențiată a salariului de bază, nu există discriminare a personalului auxiliar de specialitate sau conex care își desfășoară activitatea în cadrul unor instanțe sau parchete pentru care legea a stabilit salariile de bază fără aplicarea vreunui procent de majorare ori prin aplicarea unuia mai redus, astfel că nu sunt aplicabile garanțiile oferite de principiul egalității, care se înfăptuiește „prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală”.

53. Tot astfel, prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 40 din 16 septembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1017 din 11 octombrie 2024, s-a stabilit că, „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) și (4) raportat la art. 6 lit. a), b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, la stabilirea nivelului maxim de salarizare aflat în plată pentru funcții similare nu se poate ține seama de drepturile salariale recunoscute altor salariați prin hotărâri judecătorești definitive prin care au fost interpretate și aplicate norme legale cu aplicabilitate generală, dacă respectiva interpretare a fost ulterior invalidată printr-o decizie obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept”. Conform considerentelor expuse la paragrafele 92-95 din decizia menționată, instanța supremă a arătat explicit că principiul egalității împreună cu principiul nediscriminării nu pot opera împotriva principiului legalității și niciun salariu de bază nu poate fi stabilit cu încălcarea legii, iar la paragraful 124 s-a precizat că persoanele care nu se găsesc în situația premisă a unei dispoziții legale nu pot beneficia de aceasta, chiar dacă invocă hotărâri judecătorești pronunțate în beneficiul unor persoane aflate în situație similară sau identică, principiul egalității neputând opera în favoarea lor împotriva sensului și scopului normei.

54. Aplicând *mutatis mutandis* aceleași raționamente juridice în privința sporului de 20%, prevăzut de anexa nr. 4 pct. 8 la Ordinul MAI nr. S/7 din 31 ianuarie 2018, instanța de trimitere are posibilitatea de a constata că beneficiarii acestui spor sunt strict determinați prin raportare la locul situării unităților și subunităților MAI în care își desfășoară activitatea, iar condițiile obiective care justifică acordarea sporului menționat sunt reprezentate de împrejurarea că desfășurarea activității profesionale se realizează în județe unde atragerea personalului se face cu greutate, scopul urmărit prin acordarea acestui spor fiind acela al creșterii atractivității respectivelor locuri de muncă, situate pe raza teritorială a județelor Covasna și Harghita.

55. Așadar, întrebarea adresată prin încheierea de sesizare nu reprezintă o veritabilă problemă de drept din perspectiva dificultății, atât timp cât prevederile cuprinse în anexa nr. 4 pct. 8 la Ordinul MAI nr. S/7 din 31 ianuarie 2018 sunt redactate într-o manieră clară, completă și fără a lăsa posibilitatea unor interpretări contradictorii.

56. Norma juridică indicată se referă la recunoașterea unui spor de 20% din salariul de funcție de care beneficiază polițiștii care își desfășoară activitatea în localități unde atragerea personalului se face cu greutate, nefiind vorba despre un spor

cu aplicabilitate generală în cadrul tuturor inspectoratelor de poliție județene, ci despre unul recunoscut exclusiv în favoarea personalului încadrat la IPJ Harghita și IPJ Covasna, în scopul creșterii atractivității desfășurării activității profesionale în cadrul unităților și subunităților MAI aflate pe raza teritorială a respectivelor județe.

57. Dispoziția legală supusă interpretării delimitează cu claritate categoria funcționarilor publici care beneficiază de sporul menționat, iar prin încheierea de sesizare instanța de trimitere nu a argumentat în niciun fel dificultățile întâmpinate în procesul de interpretare și aplicare a legii, neindicând existența unei norme juridice presupus neclare, îndoielnice sau echivoce.

58. Or, așa cum s-a arătat anterior, pentru a fi considerată o problemă reală de drept, aceasta trebuie să se refere la o normă juridică susceptibilă de interpretări diferite sau contradictorii, la o normă neclară, incompletă, incertă sau să presupună incidența unor principii generale cu conținut sau sferă de aplicare discutabile (a se vedea, exemplificativ, Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor

chestiuni de drept nr. 50 din 11 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 5 februarie 2020). În prezenta sesizare, interpretarea dispoziției legale menționate nu ridică niciun fel de dificultate, fiind vorba despre o normă de drept clară, ușor inteligibilă, completă, nesusceptibilă de interpretări contradictorii.

59. Prin urmare, chestiunea supusă analizei nu reprezintă o veritabilă problemă de drept, suficient de dificilă pentru a reclama o rezolvare de principiu din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

60. Toate aceste considerente sunt suficiente pentru a reține neîndeplinirea cumulativă a condițiilor prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, în privința sesizării înregistrate cu nr. 1.158/1/2025 pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, astfel că se impune respingerea acesteia, ca inadmisibilă.

61. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 1.466/83/CA/2019*-R, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă sporul de izolare prevăzut de punctul 8 al anexei nr. 4 la Ordinul ministrului afacerilor interne nr. S/7 din 31 ianuarie 2018 pentru aprobarea Normelor metodologice privind aplicarea prevederilor legale referitoare la salarizarea personalului militar, polițiștilor și personalului civil din Ministerul Afacerilor Interne are un caracter general, respectiv dacă se poate acorda polițiștilor din toate județele țării sau dacă acesta poate fi acordat doar celor din județele Harghita și Covasna.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 20 octombrie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Elena-Mădălina Ivănescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

